

JOHANNEKSEN EVANKELIUMI

(jatkoa)

Pekka Ervastian esitelmä 14.2.1926

Kun vertaamme Johanneksen evankeliumia toisiin, synoptisiin evankeliumeihin, niin siinä aivan ulkonaisesti muuan seikka pistää silmään, ja se on se, että Johanneksen evankeliumissa puhutaan yhtämittaa uskosta. Sentähden tämä evankeliumi on uskovaisten kristittyjen rakastama, sentähden jumaluusoppineet teologit vetoavat siihen, kun esittävät elämäkäsitystään. Johanneksen evankeliumissa sanotaan aina: „ainoastaan se, joka uskoo, pelastuu, mutta joka ei usko, hän on jo tuomittu.“

Sentähden emme saata sivuuttaa tätä seikkaa, kun tutkimme Johanneksen evankeliumia, kun tahdomme päästä sen totuuden perille, mikä siinä piilee. Me emme voi sivuuttaa tätä sanaa „usko“, joka kreikaksi kuuluu pistis ja merkitsee luottamus, semmoinen luottamus, joka perustuu havaintoon ja kokemusperäiseen tietoon. Profanisessa kreikankielessä tämä sana „pistis“ merkitsee melkein sitä, jota nimitämme tiedoksi, vaikka teologiset uskovaiset eivät myönnä sitä merkitystä sille; jos heille sanomme, että sen voisi suomentaa „tieto“-sanalla, niin he eivät sitä hyväksy. Usko on sängen epämääräinen käsite uskovaisilla kristityillä, kun heidän kanssaan siitä syvemmin keskustele; uskon ydin on siinä, että jotkut opinkappalet pidetään pyhinä, että uskotaan, että Jumala on semmoinen ja semmoinen ja on ilmoittanut itsensä sillä ja sillä tavalla, että koko elämäkäsitely on helposti määriteltävissä ja siihen uskotaan. Se on usko tavallisten kristittyjen mielestä.

Mutta kun nyt tässä Johanneksen evankeliumissa yhtämittaa puhutaan uskosta ja kun toiselta puolen tiedämme, että se varsinaisessa kreikankielessä ei merkitse totena pitämistä, vaan totena pitämistä sen nojalla, että tietää, niin meidän täytyy

täydellä syyllä kysyä, mitä tällä uskolla oikeastaan tarkoitetaan. Mikä se on se usko, josta Johanneksen evankeliumissa aina puhutaan; mikä se on tämä usko Jumalaan, joka tekee autuaaksi, usko Jumalan Poikaan, joka on aivan ehdoton, jotta ihminen vapautuisi tuomiosta ja pääsisi valoon?

Me olemme siitä puhuneet jo useampana sunnuntaina, mutta se aihe on siksi rikas, että on hyvä yhä uudestaan ja uudestaan ottaa se esille ja katsella sitä, jos mahdollista, joltakin uudelta puolen ja enemmän ja enemmän syventyä tähän uskon mysteerioon. Usko on mysteeri ja samalla se on järjelle hyvin käsitettävä ja yksinkertainen asia.

Tämä usko-käsite on kiintoisa kristikunnassa sentähden, että tiedämme, kuinka suuret kristilliset kirkot ovat hieman eri mieltä pelastuksesta eli autuudesta. Roomalaiskatolisessa kirkossa sanotaan, että usko ei ilman töitä tee autuaaksi, mutta protestantisessa kirkossa sanotaan, että usko sinään pelastaa ihmisen, töitä ei voi ottaa lukuun, niillä ei ole mitään ansiota. Ihminen protestantisen kirkon mielestä tulisi itserakkaaksi, jos hänen töillään olisi jokin merkitys, eikä ainoastaan uskolla. Sentähden meillä totuuden etsijöinä ja tutkijoina on täysi syy tätäkin asiaa tarkastaa, löytää siinäkin henkisesti luonnollinen ja oikea ratkaisu.

Mikä on usko ja millä tavalla se tekee ihmisen autuaaksi? Nyt olemme ymmärtäneet kaikki teosofeina ja totuuden etsijöinä, että usko ei voi tarkoittaa mitään semmoista tyhjää joidenkuiden opinkappaleiden totena pitämistä, joista puhutaan protestantisessa kirkossa. Me kaikki olemme totuuden etsijöinä tulleet vakuutetuiksi siitä, että usko sinään merkitsee sangen vähän, jos ei siinä ole jotakin muuta mukana. Me emme saata kunnioittaa emmekä rakastaa ihmistä, joka on hyvin harras uskovainen, joka käy kirkossa ja saarnoja kuuntelemassa, mutta joka ei ole sen ihmeellisempi ihminen jokapäiväisessä elämässään, joka ei ole tullut ihmisystävällisemmäksi, ei paremmaksi kuin toiset ihmiset. Me ymmärrämme, että jos joku ihminen sanoo itsestään, että hän

uskoo, niin se merkitsee, että hänellä on jonkinlainen suhde Jumalaan, jollaista ei ole sillä, joka ei usko. Ja jos ihmisellä on semmoinen suhde Jumalaan, elämän mysteroon, silloin me odotamme siltä ihmiseltä, että hän yrittäisi olla vähän parempi, puhtaampi, oikeudenmukaisempi, rehellisempi, ystävällisempi, jalompi kuin toiset ihmiset. Ja jos me huomaamme, että semmoinen ihminen, joka sanoo olevansa uskovainen, kaukana siitä, että olisi tullut paremmaksi, on tullut vähän ahdasmielisemmäksi, ankarammaksi ja tuomitsevammaksi, katsoo toisia epäilevin silmin, on valmis toisia moittimaan, näkemään aina vikoja toisissa, mutta ei itsessään, silloin meidän täytyy sanoa, että meidän kunnioituksemme sekä häntä että hänen uskoaan kohtaan haihtuu.

Nykyajan ihminen tämän helposti ymmärtää, hän ehdottomasti tulee sille kannalle. Jos joku sanoo uskovansa nykyaikana, niin me silloin jotain häneltä odotamme. Me emme voi odottaa liikoja, me ymmärrämme, että ihminen, joka sanoo uskovansa, ei ole täydellinen, mutta me odotamme, että hänessä on vilpittömyyttä yritystä pyrkiä, olla auttavainen, ihmisystävällinen. Ja kun näemme, että usko ei ole saanut sitä aikaan, niin me sanomme: semmoinen usko ei merkitse mitään. Ja nykyajan ihminen on jokainen sen verran totuuden etsijä, että hän vaatii ja odottaa, että usko, josta puhutaan evankeliumissa, on jotain. Ja jos hän tarkastaa evankeliumia, huomaa hän myös pian, että evankeliumissa todella, kun puhutaan uskosta, puhutaan jostakin suuresta, korkeasta ja ihmeellisestä asiasta.

Evankeliumissa sanotaan ensin aivan suoraan, että ne ihmiset, jotka eivät usko, ovat enimmäkseen semmoisia ihmisiä, jotka elävät pimeydessä, jotka itse asiassa kammoavat valoa; he rakastavat pimeyttä ja pelkäävät valoa. Minkätähden? Sentähden, sanotaan tässä Johanneksen evankeliumissa, että valo asettaa heidän omat tekonsa valoon; että heidän omat tekonsa näkyisivät; ja ne eivät siedä valoa sentähden, että ne ovat pimeät, itsekkäät,

ne eivät ole jumalallisia. Sentähden ne ihmiset, joiden teot ovat pimeät, vihaavat valoa.

Meidän täytyy siis ymmärtää, että ne ihmiset, joiden mieli ei kaipaa sitä, mitä evankeliumissa nimitetään uskoksi, ovat jollakin luonnollisella tavalla itsekkäitä ja rakastavat sitä omaa itsekkyyttään. Heille heidän itsekkyytensä on itse elämä; heidän täytyy saada elää siinä omassa itsekkyydessään – ja se on evankeliumin kannalta paha. Meidän ei tarvitse ajatella, kun olemme elämää tutkineet, kun olemme ymmärtäneet, miten elämän koulu on järjestetty, että ne ihmiset, joista sanotaan evankeliumissa, että heidän tekonsa ovat pahat, että he olisivat auttamattomasti kadotettuja; he ovat ainoastaan tuomion alaisia. He ovat Jumalan vihan, karman alaisia, kuten teosofeina sanomme, karma pitää heistä huolen, se antaa heidän saada tekojen seuraukset. He rakastavat itsestä elämää; he viihtyvät elämässä, jossa saavat ajatella omaa menestystään, parastaan, kunniaaan. Heidän ei tarvitse ollenkaan filosofoida ja ajatella erikoisesti, he vaistomaisesti elävät omassa itsekkyydessään, ja silloin he ovat karman lain alaisia, he eivät voi vedota elämään, Jumalaan, sillä he eivät semmoista todellisuudessa usko.

Jos joku, joka rakastaa itsestä elämää, sanoo uskovansa ja luulee uskovansa Jumalaan, mutta rakastaa omaa elämäänsä enemmän, niin semmoinen usko ei ole sitä, mistä evankeliumi puhuu, vaan se on uskomista ulkonaisiin asioihin, semmoisiin asioihin, joista he voivat ajatella, että eiköhän niiden avulla tulee toimeen. Se on uskoa siihen, että oikeutta tapahtuu maailmankaikkeudessa ja semmoinen usko on hyvä, vaikka se olisi aivan vaistomainen, vaikkei ihminen osaisi sitä itselleen selittää. Siinä uskossa hän ei pety eikä erehdy, mutta se ei ole mitään todellista uskoa Jumalaan, vaan se on muutamien asioiden totena pitämistä. Ja ne ihmiset siis, joiden teot evankeliumin mukaan ovat pahat, ovat karman lain alaisia, ovat ulkopuolella todellista uskoa Jumalaan ja vaeltavat pimeydessä evankeliumin, Jeesuksen Kristuksen kannalta.

Mutta on toisenlaisiakin ihmisiä. Eivät kaikki ihmiset rakasta pahaa, itsekkyyttä, päinvastoin on paljon semmoisia, jotka luonnostaan rakastavat hyvää, ovat hyviä ja pyrkivät hyvään. Eivätkö nämä ihmiset siis kuulu niihin, joista evankeliumi puhuu uskon yhteydessä? Ne ihmiset, jotka eivät ajattele Jumalaa, eivätkä tahdo olla eteviä Jumalan silmissä, eivät aseta mitään vaatimuksia olemassaololle, vaan vaativat itseltään, että ovat rehellisiä ja hyviä, ovatko ne ulkopuolella uskon?

Meidän täytyy sanoa, että ne ihmiset, jotka eivät pidä melua uskostaan, eivät puhu, mitä uskovat, ja jos joskus puhuvat jotakin, antavat ymmärtää ehkä, etteivät mitään usko, ne ihmiset, jotka luonnostaan ovat rehellisiä ja hyviä, ne ansaitsevat ja saavuttavat meidän kunnioituksemme ihmisinä, totuuden etsijöinä. Meidän täytyy rakastaa niitä ihmisiä, jotka eivät kyllä mitään tiedä eivätkä sano mitään tietävänsä, pikemmin kaikkea epäilevät, melkein ovat ilman uskoa, melkein sanovat, ettei ole mitään Jumalaa, ei mitään semmoista henkeä elämässä, ei mitään elämää kuoleman jälkeen, mutta jotka luonnostaan kuitenkin tahtovat olla rehellisiä ja vilpittömiä, auttavaisia ja jaloja. Meidän täytyy sanoa: niitä ihmisiä me rakastamme juuri inhimillisinä olentoina, meidän täytyy tuntea heitä kohtaan tuhat kertaa suurempaa sympatiaa, kuin niitä kohtaan, jotka sanovat uskovansa kaikenlaisiin mysterioihin ja pelastussuunnitelmiin ja kuitenkin ovat julmia, kovia, ahdasmielisiä: me rakastamme niitä enemmän, jotka kaikkea epäilevät ja kaiken kieltävät. Ihmisinä me lausumme semmoisen tunnustuksen.

Mutta totuuden etsijöinä, teosofeina, me voimme sanoa: nekin ihmiset ovat karman huostassa, karman lain alaisia, mutta heidän karmansa on todella toisenlainen, kuin niiden, jotka rakastavat itsekkyyttä ja pahaa. Ne, jotka rakastavat itsekkyyttä ja pahaa, voi karma viedä kärsimykseen, kovaan kouluun, mutta ne, jotka rakastavat oikeutta, se vie varmasti sisäiseen taivaaseen, rauhallisiin, onnellisiin olosuhteisiin. Tämä on meillä selvänä:

semmoinen on ihmisen kohtalo, kuin ovat hänen omat tekonsa. Sen me uskomme ja tiedämme.

Sentähden me kysymme: mistä uskosta siis Jeesus Kristus puhuu, mistä uskosta Johanneksen evankeliumi? Mikä se usko on? Ja vasta kun meillä ovat nuo edelliset asiat selvillä, kun ymmärrämme, ketä me rakastamme, kunnioitamme, ketä katselemme odottavalla myötätunnolla, vasta silloin me voimme alkaa ymmärtää, mitä evankeliumi tarkoittaa uskolla.

Tässä Johanneksen evankeliumissa sanotaan nimenomaan, että usko on uskoa Jumalan Poikaan, uskoa Isään sen kautta, että uskoo Jumalan Poikaan. Viime kerralla koetimme puhua siitä, mitä Poika ja mitä Isä on. Poika, Logos, Sana, on järki, totuus; Isä, Henki, on rakkaus. Ja Jeesus sanoo: rakkauteen ihminen ei tule muuta kuin järjen kautta, sen puhtaan, jumalallisen, taivaallisen järjen kautta, jota nimitetään Logokseksi eli Sanaksi, Jumalan Pojaksi. Ihminen ei tule rakkauteen tavallisen, alemman ymmärryksen välityksellä. Alempi järki, joka voi palvella itsekkyyttä, niinkuin ihmisen alempi ajatus tekee, se palvelee eläintä ihmisessä, mutta rakkauteen ihminen voi tulla ainoastaan puhtaan järjen kautta, sen sisäisen, kirkkaan järjen kautta, joka hänessä on säde Logoksesta, Jumalan Pojasta, totuudesta. Sillä mikä on järki? Järki on sisäinen silmä meissä, ja se on aivan verrattavissa meidän ruumiilliseen silmäämme. Meidän ruumiillinen silmämme on monen vaiheen kautta kehittynyt, ennen kuin se on oppinut näkemään tätä fyysistä maailmaa objektiivisesti. Mistä me tiedämme, että näemme fyysillisen maailman objektiivisesti, puolueettomasti, todenmukaisesti? Sen tiedämme siitä, että me kaikki näemme samalla tavalla. Oli aika meidän ihmiskuntamme historiassa, jolloin meidän ulkonainen silmämme oli semmoinen, että se ei näyttänyt maailmaa meille objektiivisesti, vaan meidän oman mielikuvituksemme kautta. Me näimme silloin maailmassa semmoista, jota nyt vielä pienet lapset voivat nähdä. Pieni lapsi, joka makaa kätkyessä, luulee, että hän voi ottaa tähden taivaalta. Ja vanhemmat ihmiset, jos ovat pimeän

arkoja tai pelkäävät ryöväreitä tai kummituksia, niin heidän mielikuvituksensa heidän kulkiessaan esim. pimeällä metsässä loihtii heidän silmiensä eteen paljon semmoista, jota eivät näkisi päivällä. Mutta jos heitä on useampia yhdessä metsässä kulkemassa ja yksi heistä luulee, että tuossa on mörkö, niin toiset voivat auttaa häntä sanomalla, ettei siinä ole.

Näkeminen meillä on totuuden mukaista sentähden, että se on samanlaista kaikilla. Mutta jos menemme muutamia miljoonia vuosia taaksepäin ajassa, niin kaksi ihmistä ei nähnyt samalla tavalla: vasta pitkäaikainen silmien kasvu ja näkövoiman kasvu on saattanut ihmiset näkemään tätä maailmaa samalla tavalla. Tietysti voi olla vieläkin pieniä eroavaisuuksia. Vielä on värisokeita ihmisiä, jotka eivät osaa erottaa vihериä punaisesta, mutta ne eroavuudet ovat niin pieniä, ettei niistä kannata puhua. Me tiedämme, minkälainen todellisuus on, koska me näemme kaikki samalla tavalla.

Järki on verrattavissa tähän silmään, sillä järki on meidän henkemme silmä, sillä se on se, joka voi nähdä totuuden, maailmassa piilevän, kätketyn totuuden. Sitä varten on meillä järki. Niinkuin meillä ei ole silmä sitä varten, että itsepintaisesti tahtoisimme nähdä jotakin, että tahtoisimme esim. linnun, joka on valkoinen mustana, vaan että tunnustaisimme näkevämme valkoisen linnun, niin ei myöskään järki ole sitä varten, että itsepintaisesti sanoisimme: maailma on semmoinen ja semmoinen, ja joka ei usko, että se on semmoinen kuin minä uskon, on kadotettu olento. Meillä on järki sitä varten, että sen silmä avautuisi näkemään totuuden. Ja järki meissä on semmoinen kummallinen silmä, joka voi nähdä totuuden, joka voi niin avata itsensä, että koko kosmoksen järjestys siihen kuvastuu kuin peiliin. Aivan niinkuin tämä fyysillinen totuus kuvastuu fyysilliseen silmään kuin peiliin, niin maailman, kosmoksen suuri järjestys, sen kaikki mysteerit voivat kuvastua ihmiseen, kuin peiliin, sentähden että meidän järkemme on säde totuudesta, Logoksesta. Niinkuin meidän oma silmämme on osa suuresta

valosta, niin on meidän järkemme osa maailman suuresta järjestä, ja meidän järkeemme voivat heijastua kuvina maailman-kaikkeuden salaisuudet.

Meidän järkemme siis voi omaksua totuuden eli oikean uskon, oikean kuvan. Myöskin me ymmärrämme silloin ilman muuta, ettei meidän järkemme yht'äkkiä saata oppia näkemään koko totuutta, eikä kosmoksen salaisuus voi yhdessä silmänräpäyksessä kuvastua meidän järkemme pintaan, oli se kuinka peilikirkas tahansa. Meidän järkemme on velvollinen kehittymään, kasvamaan ja puhdistumaan, niin että se voi ottaa vastaan jumalallisen valon. Me ymmärrämme, niinkuin viime kerralla oli puhetta, että meidän järkeemme täytyy astua Pyhä Henki, jotta Pyhän Hengen valo sitä valaisisi. Me ymmärrämme, että meidän järkemme täytyy aivan kuin saada apua Jumalalta.

Usko sen ensimmäisessä alussa on sitä, että asetumme erikoiseen asentoon maailmankaikkeuteen nähden; usko on sitä, että me emme usko itsemme olevan mitään muuta, kuin semmoisia olentoja, jotka voivat ottaa vastaan Jumalan valon. Usko on sitä, että me tunnustamme seisovamme elämän suuren mysteiron edessä, ei sitä kieltäen, ei määritellen, ei sanoen: semmoinen ja semmoinen sen pitää olla – vaan että me asetumme elämän suureen mysteeroon nähden, niinkuin kukka aurinkoon nähden, joka avaa lehtensä ottamaan vastaan auringon valoa ja lämpöä. Meidän henkemme täytyy asettua tuommoiselle vastaanottavalle, nöyrälle, ihmettelevälle kannalle; meidän täytyy uskoa Jumalaan, tunnustaa, että elämä on suurempi kuin me. Meidän ei pidä edeltäkäsän sanoa, että Jumala on persoonallinen tai persoonaton. Kuinka me menemme sanomaan Jumalasta sitä tai tätä, ennenkuin tunnemme Jumalaa! Emme me voi mennä sanomaan, että Jumala on kolmiyhäinen tai että Hän on ijankaikkinen tai ääretön Luoja ja persoona. Mistä me sitä tiedämme? Seisokaamme elämän, Jumalan edessä ja sanokaamme: me olemme pieniä, mutta me tiedämme, että meissä on se, joka voi ottaa Jumalan vastaan.

Jos me kiellämme Jumalan, niinkuin se ihminen, joka ei tahdo näyttää Jumalalle, elämälle, omia pahoja tekojaan ja itsekkyyttään, niin me asetumme Jumalan ulkopuolelle, mutta silloin me asetumme oikeaan asenteeseen, kun emme kiellä, emme määrittele, vaan pyydämme, rukoulemme, odotamme, että järkemme kirkastuisi, kasvaisi, jotta se voisi nähdä jumalallisen elämän salaisuuden, jotta se muuttuisi peilikirkkaaksi alppijärveksi, johon taivaan sini ja pilvet kuvastuvat. Kun niin teemme, silloin uskomme oikealla tavalla Jumalaan, ja se on sitä uskoa, josta Jeesus Kristus puhui; se on sitä uskoa, että ymmärrämme, että ainoastaan usko Jumalan Poikaan, suureen järkeen, suureen tiedon mahdollisuuteen voi vetää meitä Isän, rakkauden luo, äärettömän rakkauden ja viisauden luo. Kuinka me osaisimme rakastaa, jos emme osaa nähdä, jos emme ole viisaita! Niinkauan kuin emme ole viisaita, meidän rakkautemme on kuin pimeydessä hapuilemista, me tahtoisimme hyvää, mutta emme tiedä. Usko ilman töitä on kuollut, usko ei voi olla ja elää, jollei se ole elävä. Usko ei ole aivojen asia; totena pitäminen voi olla aivoissa, mutta usko on elämää, silloin ihminen myös elää.

Mikä se on ensimmäinen elämä, kun ihminen uskoo Jumalaan? Me voisimme nimittää ihmisen elämää silloin vanhalla sanalla parannukseksi, niinkuin Jeesus sanoo evankeliumissa: „muuttakaa mielenne, tehkää parannus“. Se on parannusta, kääntymistä pois vanhasta ja itsekkästä elämästä. Uskon ensimmäinen hedelmä on se, että näemme syntimme. Se on totta ja siitä on kyllä aina puhuttu. Ihmisen pitää nähdä oma syntisyytensä, mutta se ei merkitse epämääräisesti, että ihminen tunnustaa olevansa syntinen ja viheliäinen olento. Tietysti ihminen on luonnostaan semmoinen, että hänellä on taipumusta kaikkeen pahaan, seuraa itsestään, että kaikkalainen itsekkyyys ja paha on meitä lähellä, mutta mitä se on, jos sen tunnustamme, sehän on yleinen inhimillinen ilmiö. Mutta usko on sitä, että näemme oman syntisyytemme, ei siten, että ehdottomasti olemme huonoja ja syntisiä, vaan että näemme, missä on meidän vikamme,

syntimme, missä on meidän helmasyntimme, meidän suurimmat vikamme. Ensimmäinen uskon hedelmä on se, että näemme, missä itse puutumme. Voihan olla, että olemme luonnostaan, karman nojalla siksi kehittyneitä, ettei meissä ole suuria, karkeita syntejä. Tutkikaamme itseämme! Voihan olla, että huomaamme yht'äkkiä, että vaikka meissä ei ole erikoisia helmasyntejä, voi meissä olla aavistamattomia intohimoja, kunnianhimoa, itsekkyyttä. Katsokaamme totuutta suoraan silmiin!

Jumala, Isä, ei ketään tuomitse. Jeesus sanoo: „Isä ei tuomitse, Hän on antanut kaiken vallan minulle.“ Mitä se merkitsee?

Rakkaus ei tuomitse, rakkaus tietää ja tahtoo, että kaikki tulee hyväksi, mutta totuus tuomitsee. Totuudessa on tuomio, se on kaksiteräinen miekka. Ei rakkaus taistele, mutta rakkaus taistelee ja tuomitsee totuuden avulla; se on totuus, joka tuomitsee, joka loukkaa ja haavoittaa. Jumalan keino on totuus, Jumala kasvattaa totuuden avulla. Hän on antanut Pojalle, totuudelle, kaiken vallan taivaassa ja maan päällä. Totuudella on voima ja valta, ei millään muulla; totuutta emme voi peittää.

Siis, kun usko on meissä, me otamme vastaan totuuden valon, ja totuus erottaa meissä hyvän ja pahan, se näyttää meille selvästi, missä on hyvä ja missä paha, ja se ehdottomasti vaatii meiltä: paha on voitettava, itsekkyydestä päästävä! Se on se tuomio, joka meissä tapahtuu, se viimeinen tuomio, se uskon tuomio. Kukaan ei tuomitse meitä, vain me itse totuudessa; sentähden, että totuus on meissä, tuomio on meissä.

Uskon ensimmäinen hedelmä on siis se, että me näemme oman itsemme ja tunnemme ja tiedämme, että meidän on voitettava oma alempi itsemme. Meidän on voitettava se, mikä meissä on itsekästä, huonoa, ja meidän on aloitettava helmasynnistä, jos meillä semmoista on. Ja miksei meillä semmoista ole! Ja kun me totuuden avulla taistelemme omaa alempaa itseämme vastaan, niin totuus meissä myös voittaa. Pyhä Henki tulee meihin ja uskon elämä kasvaa. Ja me tiedämme, että

se on meillä edessä, päämäärän, täydellisen ihmisen saavuttaminen on meillä edessä, ja se on Jumala, Kristus, Jeesus Kristus. Jeesus Kristus on meidän edessämme täydellisenä ihmisenä, kuolemattomana ihmisenä, mestarina, opettajana, mystillisenä Kristuksena. Jeesus Kristus elää meissä, voi elää ja Hänen täytyy elää meissä. Ja Hänen täydellisyytensä on saavutettava.

Nyt me itse asiassa, kun uskomme tulee valaistuksi, kun Pyhä Henki valaisee meidän järkemme, valaisee meidän sisäistä tietoaamme ja kokemustamme eläessämme uskon elämää, näemme sangen merkillisiä asioita. Me näemme sen, joka on niin ihmeellinen asia, joka on aivan kuin kulmakivi ja samalla kuin loukkauskivi, että Jeesus Kristus on mystillisessä Kristuksessa, Jumalan Pojassa, Logoksessa, äärettömästi lähellä meitä ja äärettömän suuresta merkityksestä. Me näemme, että Jeesus Kristus ei ole ainoastaan yksi niistä ihmisistä, jotka ovat saavuttaneet inhimillisen täydellisyyden, niistä, joita me nimitämme mestareiksi, viisaaksi, Jumalan Pojiksi, ja joita on ilmestynyt maan päällä aina silloin tällöin historian kuluessa, vaan että hän on erikoisasemassa, hyvin ilmeellisessä asemassa tässä Jumalan Pojassa, Logoksessa. Hän on ennen kuulumattomalla tavalla yhtä Logoksen kanssa, sillä hän yhtyi Kristukseen. Ja kun Jeesus yhtyi Kristukseen, silloin Kristus tuli näkyväksi ihmiskunnalle ja alas tänne maan päälle.

Tämä on koko kristikunnan ja Johanneksen evankeliumin merkillinen kulmakivi ja loukkauskivi. Tiesiväthän he, että on olemassa vanha liitto Jumalan ja ihmiskunnan välillä, mutta he sanovat, että Jeesus Kristuksen kautta tuli kuin uusi liitto ihmiskunnan ja Jumalan välille; Jeesus Kristuksen kautta jumalallinen elämä ja rakkaus tuli lähemmä ihmisiä. Sellainen ihminen, joka edistyy uskon elämässä, jonka järjen valaisee Pyhä henki, hän sanoo sen. Ja minkä hän silloin näkee? Hän näkee, että Jeesus Kristuksen työ näkymättömässä maailmassa on ihmeellinen, siis kuolemanjälkeisessä valtakunnassa, helveteissä,

taivaissa ja kiirastulessa. Niinkuin evankeliumissa sanotaan: „Hän tuli tuomitsemaan eläviä ja kuolleita“ – ja toisessa paikassa Jeesus sanoi: „minä menen valmistamaan teille sijaa; Isäni talossa on monta asuinsijaa“.

Viime syksynä oli puhetta, millä tavalla Jeesus Kristus muutti kuolemanjälkeiset tilat, millä tavalla Hän uudisti henkimaailman. Jos sanomme, että jokainen suuri viisas, vapahtajaolento, joka ilmestyi maan päälle, toi taivasta vähän lähemmä ihmiskuntaa, siten, että hän – kun puhumme vertauskuvakieltä – veti vähän taivasta alas ihmiskuntaa kohti ja itse tuli tuli alaspäin kultaista lankaa pitkin ihmiskunnan luo. Jeesus Kristus taas, kun tuli maan päälle, otti koko taivaan, Logoksen, Isän ja Jumalan Pojan kuin mukanaan tänne ihmiskuntaan, niin ettei ole kysymys mistään langasta, vaan Hän oli siinä taivaassa, jonka toi alas maan päälle. Ja kuolemanjälkeisissä oloiloissa se merkitsee, että siellä oli käynyt kuin viimeinen tuomio; Jeesus Kristus oli koonnut omansa, ne kaikki, jotka olivat eläneet rakkaudessa ja totuudessa, ne kaikki ihmiset, jotka olivat eläneet yksinäisyydessä Jumalaa ikävöiden, aavistaen jotain uutta ja suurta. Ne saattoivat olla kehittyneitä, täydellisiä ihmisolentoja, mestariolentoja, semmoisia, jotka olivat taistelleet itsensä pois kaikesta pahasta, mutta jotka kuitenkin odottivat, että totuus, Jumala olisi laskeutunut lähemmä, että Logos olisi tullut aivan tänne ihmiskuntaan. Kaikki ne olivat Jeesuksen Kristuksen omia, niitä Hän kokosi ympärilleen näkyväisessä ja näkymättömässä maailmassa, ne olivat niitä, joista Hän muodosti uuden veljeskunnan, uuden korkeamman asteen Salaisessa Veljeskunnassa, ja niiden avulla Hän muutti kuolemanjälkeisen elämän.

Nyt silloin valmistettiin sijaa niille kaikille, jotka tunsivat, että he voivat ja tahtovat rakastaa, jotka tunsivat, etteivät he voi elää rakastamatta, ja jotka samalla etsivät totuutta, niille, jotka tunsivat henkensä ja sielunsa koko voimalla, että paljas tieto, näkeminen, ei heitä tyydytä, vaan että koko heidän olemuksensa

tahtoo palvella, syleillä ihmisiä, tahtoo haihtua ja kuolla, jos maailma voi siitä onnellisemmaksi tulla. Kaikki ne ihmiset, jotka eivät mistään hinnasta myisi omaa sisintä itseään, ne olivat Jeesuksen Kristuksen omia. Ne Hän kokosi ympärilleen, ja nyt valmistui uusi tila kuoleman jälkeen. Oli kuin viimeinen tuomio olisi käynyt näkymättömässä maailmassa, niinkuin olisi erotettu kaikki toiset ihmiset heistä, jotka tahtoivat aina kulkea Jumalan kasvojen edessä, tahtovat auttaa ja palvella. – Tämänkin näkee ihminen uskossa ja saa kokea sen uskossa.